

Čas pro ty, kdo se rozhodli jít ve svém životě tou cestou, na kterou zve Ježíš, není nezadržitelně valícím se, nezládnutelným tokem, ale je to prostor, do kterého vstupuje jednající Bůh / jím upřednostňovaný způsob je láska /. A proto k jejich cestě patří „ zastavení “, která připomínají tyto vstupy. – Prvním či základním z nich je „ svátek “ / šábát /, každý sedmý den, který připomíná že tento svět nejsou jen jakési fyzikálně mechanické, neosobní děje, ale že je to domov / „ zahrada “ – Gn 2 /, který Bůh pro člověka připravil, aby zde mohl žít vnitřně bohatý a nadějeplný čas.

Takových zastavení, která člověku zřetelně připomínají Boží péči a starost o něj, je celá řada. A patří k nim i to, které je „ časově vzdáleno “ od velikonoční neděle 40 dní. A říká se mu Nanebevstoupení Páně. Zastavení, které to v současnosti „ nemá lehké “. Vždyť podle našeho uspořádání času připadá na tzv. všední den / plný nejrůznějších úkolů a povinností /. A také to označení Nanebevstoupení zní současnému člověku podezřele – nebe snad ve starověku, kdy tehdejší člověk byl co se znalostí světa týče a nejrůznějších technických vymožeností o poznání pozadu než současníci. Má tedy smysl, význam něco takového připomínat ?

Sluší povědět, že výpověď o Ježíšově Nanebevstoupení nemá nic společného s naší představou, jak to v tomto světě chodí, co se tzv. přírodních zákonů týče / ostatně – je to do té nejmenší podrobnosti skutečně tak, jak se tvrdí v těchto představách ? (jsou to spíše „ návrhy na řešení “) /. Ale je to sdělení, které chce povědět něco významného a důležitého pro duchovní život příjemce této zprávy. Nejde vůbec o to, kam se Ježíš dostal po stránce prostorové / onen pověstný pejsek Lajka mající na své boudičce připevněnou rudou vlajku se srpem a kladivem skutečně nemohl na Pána Boha narazit, jak nás poučovala soudruška učitelka na základní škole, protože tam kde létal, skutečně nešlo o to, co nebe pro bibli znamená totiž o vládu ve smyslu správy nad světem /, ale co tento „ vzestup “ znamenal či přinesl.

K přijetí tohoto duchovní bohatství / tak se tomu má s každou biblickou výpovědí / nám má posloužit onen již připomínaný citát z pojednání, které sestavil výrazný svědek první církve jménem Pavel a nadepsal jej jako dopis Efezanům.

Mluví se zde pravda o tom, který „ vystoupil “ / 4, 9 /, jenže to nebyl jeho jediný pohyb, předcházely mu jiné, další události. Byl to především „ sestup “, ke kterému patřila i „ výprava do pekel “, jak vypovídá „ souhrn toho nejpodstatnějšího “ tzv. Apoštolské vyznání víry. Sestup, který není dramatem zahánějícím nudu, ale je to součást záchrany a vysvobození, která s Ježíšem přichází do tohoto světa. Ježíš tedy nevystoupil na nebe proto, aby něčemu či před něčím unikl / čemusi se vyhnul /, ale otevírá novou cestu, cestu do Boží blízkosti, k tomu, ke kterému bývá ve společenství Ježíšových učedníků vděčně přiřazováno slovo otec.

Co ona Boží blízkost znamená, k čemu je dobrá ?

O dvojím je zde řeč.

Nejprve vzniká zde společenství, kdy jeden pro druhého něco znamená, je pro něj obohacemím v tom nejlepším slova smyslu. Pravda apoštol zmiňuje ty, kdo jsou přínosem po duchovní stránce – „ apoštoly, proroky, zvěstovatele, pastýře a učitele “ / v. 11 /. A ti jsou skutečně pro život takového společenství naprosto nezbytní / pro toto společenství je manažer či logistik málo /. Ale tím se škála možností k vzájemné obohacující službě zdaleka nevyčerpává. Pověděno příměrem – dobrý pečovatel o prostory, kde se toto společenství shromažďuje, znamená víc než ten, kdo si hraje samolibě na odborníka či přeborníka v duchovních záležitostech.

A potom jde o „ zralé lidství “ / v. 13 /. Myslím, že nejpříměřenější výklad pojmů, které zde Pavel užívá, je ten, že právě v tomto společenství vznikajícím péči onoho Nanebevstupujícího, se lidé stávají odolnějšími / a proto i méně pokřivenějšími / vůči „ jistému Zlému “. Přestávají být jeho otroky a stávají se svobodnými „ Božími dětmi “, což je podle bible ten nejkrásnější program pro život, není hodnotnější věci, která může člověka v životě potkat.

Jak tedy svátek Nanebevstoupení a my ?

Není nejmenší pochyby, že i když jsme na tom, co se některých záležitostí týče / znalosti ve smyslu údajů (hlavně jejich množství) a nejrůznějších „ pomůcek “ / mnohem lépe než ti, kdo se s touto výpovědí, představou setkali jako první, potřebujeme si toto sdělení opakovaně připomínat. Skutečně potřebujeme Toho, kdo nám otevře cestu do Boží blízkosti, cestu, kterou si nedokážeme vlastními silami a schopnostmi zajistit. Není jiné a lepší možnosti než Ježíš.

I dnes je živá a naléhavá otázka onoho společenství, kde se jeho jednotlivé členové vzájemně podpírají a kde jeden druhého obohacuje tím, co si do života přinesl a co mu bylo s Boží pomocí dáno objevit. Tam, kde se nespolehá na moc evangelia vzniká jakýsi „shluk“ / nesoudržná „hromada“ (tak P. Pokorný ve svém výkladu k tomuto místu) / figurek a nebo odlišnost provokuje či zraňuje. „Svátek“ zvaný Nanebevstoupení Páně nám sděluje, že to tak nemusí zůstat. Je tu ještě jiná možnost, cesta. Vyjdeme na ní?

Ke „znamením doby“ patří ony „pozoruhodnosti“, kdy např. na ulici zčista jasna se změní lahev vína v sumu peněz obyčejnému smrtelníkovi naprosto nedostupnou a kdy k vybavení přijímacích salonů v jistých rodinách patří tiskárny na bankovky umně ukryté pod stolky na deserty a kávu model espresso / a je tu i celá řada jiných příhod jiného typu /. Zřejmě i proto, že mnozí neobjevili to jedinečné společenství, kde člověk přestává být politováníhodnou figurkou v moci onoho Rozvraceče a stává se vnitřně krásným a zdravým. Jistě to není jenom jejich chyba, že tuto možnost neobjevili či se s ní nesetkali.

Tábor 20. 5. 2012

vstup: 1 Tm 3, 16
čtení: Sk 2, 1 - 11
před: J 13, 32
text: Ef 4, 7 - 13
VP:
poslání: 2 Te 2, 17

EZ 205 85
DEZ 672
SV 227

Vyznání a chvály :

Ž 84, 11 - 4

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Doba si žádá zážitky – napínavé a dojemné a tak se vyrábějí, co síly stačí a také přinášejí nemalé zisky, jenže, když odezní ozve se plnou vahou prázdnota, kterou měly zakrýt

Děkujeme, že takové zážitky nepotřebujeme, vždyť tou rozhodující událostí v tomto světě je Tvůj láskyplný vstup do tohoto světa, vstup, který vysvobozuje a uzdravuje

Vyznáváme, že i nás velice často napínavé a dojemné zážitky lákají a to častokrát tolik, že si necháme Tvou lásku odsunout na druhou kolej

A tak všelijak tápeme a nejsme pomocí a přínosem těm kolem, mezi které jsi nás postavil a kteří to od nás čekají

proto před Tebe předstupujeme s hlavou skloněnou a pokorně voláme – Pane smiluj se a věříme, že nás neodmítneš a že Tebou darované odpuštění před námi otevře novou cestu – přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě, že stále zní tímto světem Tvé laskavé pozvání na novou cestu, i když je mnozí a nejednou odmítají

chválíme Tě jsi připraven sejmout břemeno selhání z každého, kdo o to stojí

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

23.5.

1618 tzv.2. pražská defenestrace, počátek povstání českých nekatolických stavů proti vládnoucím Habsburkům, které žel skončilo bitvou na Bílé hoře s následnou rekatolisací

24.5.

1391 založení Betlémské kaple, místa, kde se zvěstuje lidu srozumitelnou řečí – češtinou, byla založena z podnětu Matěje z Janova, bylo v ní 3000 míst, což byl prostor vzhledem k tehdejší velikosti Prahy / cca 40 000 obyvatel / značný, od roku 1402 zde působil Jan Hus

26.5.

1876 + František Palacký, dějepisec, zdůrazňoval, že hlavní myšlenkou českých dějin je reformace, tu přijal T.G. Masaryk, který z ní vytvořil duchovní program státu, který založil - Československa

Citáty :

„ Ježíš, ne Caesar, toť smysl našich dějin “

Tomáš Garrigue Masaryk, zakladatel a první prezident Československa

„ Falešný přítel je horší než nepřítel protože nepříteli se vyhýbáš, kdežto příteli věříš “

Lev Nikolajevič Tolstoj, ruský spisovatel a myslitel